





REBECCA YARROS



Traducere din engleză de
Maria-Mădălina Udrescu



Titlul original: *Fourth Wing*

Autor: Rebecca Yarros

Fourth Wing

Copyright © 2023 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation copyright © 2023

**This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC**

© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YARROS, REBECCA

A patra aripă / Rebecca Yarros ; trad. din engleză de Maria-Mădălina

Udrescu. - București : Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-24-9

I. Udrescu, Maria Mădălina (trad.)

821.111

REDACTORI: Simona Ștefana Stoica, Maria Manolescu

CORECTORI: Rodica Crețu, Cătălina Călinescu, Cristina Munteanu

DESIGN COPERTĂ: Bree Archer, Elizabeth Turner Stokes

ILUSTRAȚII COPERTĂ: © Peratek/Shutterstock

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

HARTĂ DE INTERIOR: Amy Acosta, Elizabeth Turner Stokes

DTP: Dragoș Tudor

A Patra Aripă este o aventură fantasy captivantă de la început până la final, a cărei acțiune are loc în lumea brutală și competitivă a unui colegiu militar pentru călăreți de dragoni. Unele dintre subiectele din roman includ referințe la război, luptă corp la corp, situații periculoase, sânge, violență intensă, răni brutale, moarte, otrăvire, limbaj grafic și activități sexuale. Cititorii care pot fi sensibili cu privire la astfel de teme sunt rugați să ia aminte și să se pregătească să intre la Colegiul de Război Basgiath...

Pentru Aaron.

Propriul meu Căpitan America.

*De-a lungul mobilizărilor, mutărilor dintr-un oraș în altul și a
celor mai însorite și mai întunecate momente,
am fost mereu noi doi, puștiule.*

Pentru artiști.

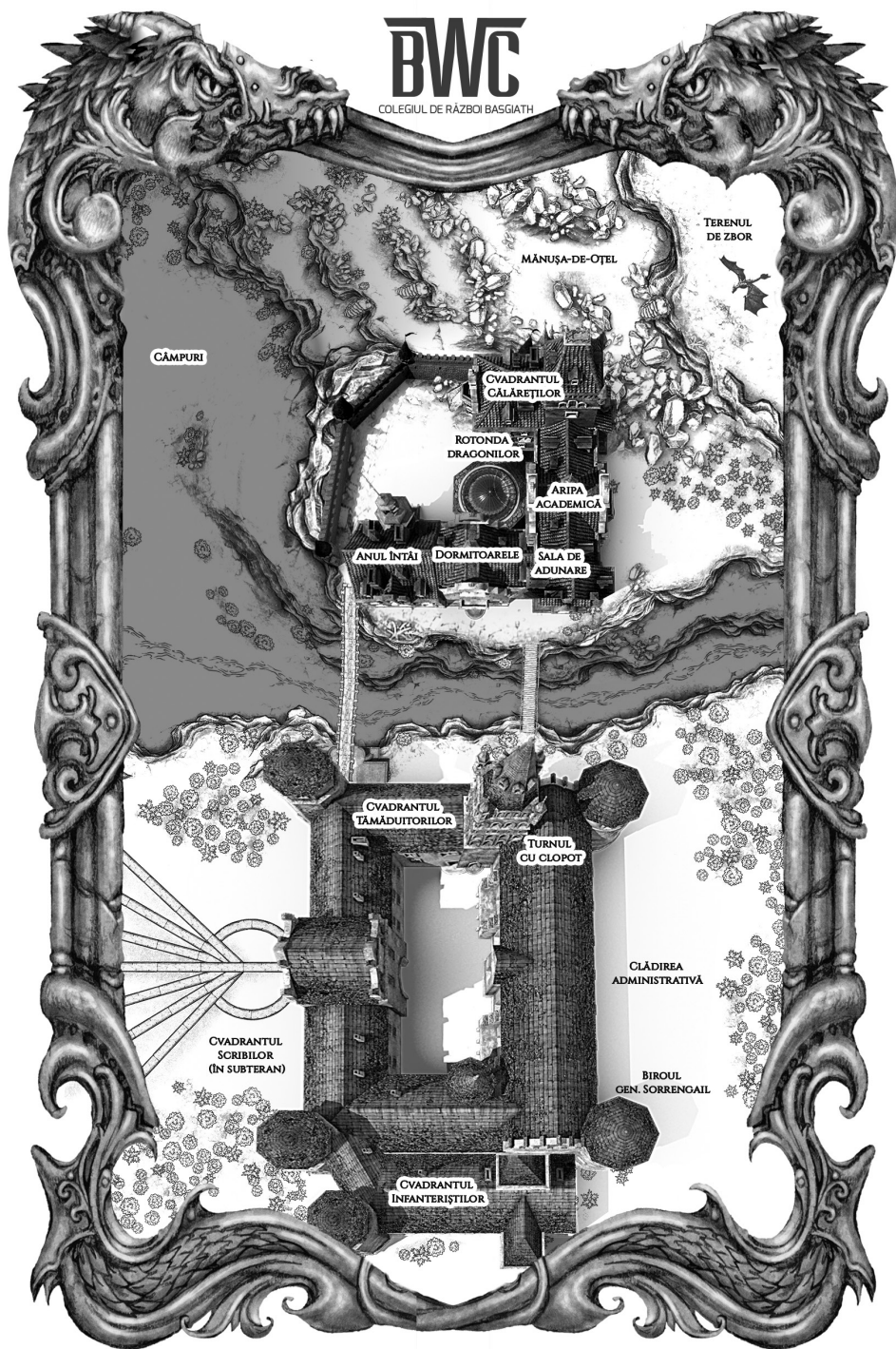
Voi dețineți puterea de a modela lumea.



Următorul text a fost transcris integral din navarriană
în limba modernă de către Jesinia Neilwart, curatorul
Cvadrantului Scribilor de la Colegiul de Război Basgiath.
Toate evenimentele sunt reale, iar numele au fost păstrate,
pentru a onora curajul celor căzuți.
Fie ca sufletele lor să fie încredințate lui Malek!

BWC

COLEGIUL DE RĂZBOI BĂSGIATH



Un dragon fără călărețul lui e o tragedie.
Un călăreț fără dragonul lui e mort.

— ARTICOLUL UNU, SECȚIUNEA UNU
CODEXUL CĂLĂREȚILOR DE DRAGONI



CAPITOLUL 1

Zia Recrutării e întotdeauna cea mai periculoasă. Poate de aceea răsăritul e deosebit de frumos în această dimineață – pentru că sunt conștientă că ar putea fi ultimul.

Strâng curelele rucsacului greu din pânză și urc abia târându-mi picioarele treptele late ale fortăreței de piatră pe care o numesc acasă. Când ajung pe coridorul de piatră care duce la biroul generalului Sorrengail, abia respir din cauza efortului, iar plămânii mă ard. Asta mi-au oferit șase luni de antrenamente fizice intense – abilitatea de a urca cu greu șase etaje, cu un rucsac de aproape paisprezece kilograme.

Am încurcat-o rău de tot.

Miile de tineri în vârstă de douăzeci de ani, care așteaptă dincolo de porți ca să-și preia îndatoririle cvadrantului ales, sunt cei mai inteligenți și puternici din Navarre. Sute dintre ei au fost antrenați încă de la naștere pentru Cvadranțul Călăreților, pentru șansa de a deveni membri ai elitei. Eu am avut la dispoziție exact șase luni.

Gărzile lipsite de orice fel de expresie care flanchează vestibulul larg din capătul palierului îmi evită privirea când trec pe lângă ele, dar asta nu-i o noutate. De fapt, să fiu ignorată e cel mai bun lucru care mi se poate întâmpla.

Colegiul de Război Basgiath nu e renumit pentru blândețea arătată față de... ei bine, față de nimeni, nici măcar față de aceia dintre noi ale căror mame se află la conducere.

Fiecare ofițer navarrian, indiferent că alege să fie instruit drept tămăduitor, scrib, infanterist sau călăreț, e format între aceste ziduri pline de cruzime mai bine de trei ani și șlefuit în meșteșugul armelor, ca să asigure protecția granițelor noastre montane împotriva atacurilor violente ale regatului Poromiel și ale călăreților săi de grifoni. Cei slabi nu supraviețuiesc aici, mai ales în Cvadrantul Călăreților. Se asigură dragonii de asta.

— O trimiți la moarte! tună o voce familiară prin ușa groasă de lemn a generalului, iar respirația mi se accelerează.

Există o singură femeie pe întreg continentul suficient de nebună încât să ridice tonul la general, dar se presupune c-ar trebui să fie la graniță, cu Aripa de Est. *Mira*.

Din birou se aude un răspuns înăbușit, iar eu întind mâna spre clanță.

— N-are nicio șansă! strigă Mira, în timp ce trag cu putere de ușa masivă, însă greutatea rucsacului se deplasează înainte și aproape că mă dărâamă. *La dracu'!*

Generalul înjură din spatele biroului. Între timp, mă agăț de spătarul canapelei stacojii, tapisate, ca să-mi recapăt echilibrul.

— La naiba, mamă, nici măcar nu-și poate căra rucsacul! izbucnește Mira, care se repede spre mine.

— Sunt bine!

Obrajii îmi iau foc de rușine și mă chinui să mă ridic. S-a întors de nici cinci minute și deja încearcă să mă salveze. *Fiindcă trebuie să fii salvată, neghioabo!*

Nu vreau asta. Nu vreau să am *nimic* de-a face cu toate raturile astea din Cvadrantul Călăreților. Doar nu-mi doresc să mor. Ar fi fost mai bine dacă picam examenul de admitere la Basgiath și mergeam direct în armată, la fel ca majoritatea recruților. Dar *chiar* mă pot descurca cu rucsacul. Și o *voi* face de una singură.

— Ah, Violet!

Doi ochi căprui, plini de îngrijorare, se uită în jos la mine, în timp ce brațe puternice îmi cuprind umerii.

— Bună, Mira!

Un zâmbet îmi înalță colțurile gurii. S-ar putea să fie aici ca să-și ia rămas-bun, dar, chiar și așa, sunt bucuroasă să-mi revăd sora, pentru prima dată de ani buni.

Privirea i se îmblânzește, iar degetele i se încordează pe umerii mei de parcă ar vrea să mă tragă într-o îmbrățișare, însă se retrage și se așază lângă mine, cu fața spre mama noastră.

— Nu poți face asta!

— Am făcut-o deja, spune mama, iar când dă din umeri, cutele uniforme negre, mulate, se ridică și coboară odată cu mișcarea.

Pufnesc sfidător. S-a ales praful de speranța unei amânări! Nu că ar fi trebuit să mă aștept vreodată la așa ceva sau să sper la vreun dram de milă din partea unei femei care a ajuns faimoasă tocmai pentru lipsa ei.

— Atunci *desfă-o!* spumegă Mira. Și-a petrecut toată viața pregătindu-se să devină scrib. N-a fost crescută să devină călăreț.

— Păi, cu siguranță nu-ți seamănă, nu-i așa, locotenent Sorrengail?

Mama își proptește brațele pe tăblia imaculată a biroului și se apleacă înainte, fără să se așeze, cântărindu-ne din priviri cu ochii ei îngustați, în care se oglindesc dragonii incrustați pe picioarele masive ale mobilierului. Nu am nevoie de puterea interzisă a citirii minții ca să știu exact ce vede.

La douăzeci și șase de ani, Mira e o versiune mai tânără a mamei. E înaltă, cu mușchi puternici, tonificați după ani întregi de antrenamente și sute de ore petrecute pe spatele dragonului ei. Pielea îi strălucește realmente de sănătate, iar părul brun-auriu e tuns scurt, la fel ca al mamei, ca să n-o incomodeze în luptă. Dar, dincolo de înfățișare, sora mea afișează

aceeași aroganță, aceeași convingere nestrămutată că aparține cerului. E călăreț până-n măduva oaselor.

E tot ce eu nu sunt, iar clătinatul dezaprobat din cap al mamei dă de înțeles că-mi împărtășește părerea. Sunt prea scundă. Prea fragilă. Puținele rotunjimi pe care le am ar trebui să fie mușchi, dar trupul meu trădător mă face rușinos de vulnerabilă.

Mama se îndreaptă spre noi, cizmele ei negre, lustruite, sclipind în luminile-magice care pâlpâie din torțele de pe pereți. Îmi prinde capătul împletiturii lungi, apoi pufnește disprețuitor la vederea porțiunii în care șuvițele castanii încep să piardă din căldura culorii și să se decoloreze treptat într-un argintiu metalic, ca de oțel, spre vârfuri. În cele din urmă, îi dă drumul.

— Piele palidă, ochi spălăciți, păr tern.

Căutătura ei taie în carne vie, până în adâncul sufletului meu, și îmi smulge fiecare fărâmbă de încredere.

— Parcă febra ți-a furat toată culoarea odată cu puterea, continuă ea, apoi mâhnirea îi fulgeră în ochi și se încruntă. I-am spus să nu te țină în biblioteca aia.

Nu-i prima oară când o aud blestemând boala care aproape că a ucis-o când era însărcinată cu mine sau biblioteca pe care tata a transformat-o în a doua mea casă, după ce au fost repartizați aici, la Basgiath, ea ca instructoare, iar el ca scrib.

— Iubesc biblioteca aia, o contrazic.

A trecut mai bine de un an de când inima lui a încetat să mai bată, iar Arhivele sunt încă singurul loc din fortăreața asta uriașă pe care îl mai pot numi acasă, singurul loc în care încă mai simt prezența tatălui meu.

— Ai vorbit ca fiica unui scrib, spune mama încet și, pentru o clipă, o întrezăresc pe femeia care a fost pe când trăia tata.

Mai sensibilă. Mai blândă... cel puțin cu propria familie.

— Sunt fiica unui scrib.

Spatele meu urlă de durere, așa că las rucsacul să-mi alunece de pe umeri, ghidându-l spre podea, și reușesc, pentru

prima dată de când mi-am părăsit camera, să-mi umplu complet plămânii cu aer.

Mama clipește, iar femeia blândă dispare și rămâne doar generalul.

— Ești fika unui călăreț, ai douăzeci de ani, iar astăzi e Ziua Recrutării. Te-am lăsat să-ți termini pregătirea, dar, așa cum ți-am spus primăvara trecută, niciunul dintre copiii *mei* nu va intra în Cvadrantul Scribilor, Violet!

— Pentru că scribii sunt inferiori călăreților? mormăi, știind foarte bine că în vârful ierarhiei sociale și militare se află călăreții.

Ajută și faptul că dragonii de care sunt legați prăjesc oamenii ca să se amuze.

— Da! îmi răspunde ea, pierzându-și calmul obișnuit. Și dacă îndrăznești să pui azi piciorul în tunelul care duce către Cvadrantul Scribilor, o să te smulg de acolo de coada aia ridicolă și o să te pun eu însămi pe Parapet.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Tata n-ar fi vrut una ca asta! protestează Mira și gâtul i se acoperă de roșeață.

— L-am iubit pe tatăl vostru, dar el e mort, spune mama, de parcă ar fi vorbit despre vreme. Mă îndoiesc că-și dorește prea multe zilele astea.

Trag aer în piept, dar îmi mușcă limba. Dacă mă cert cu ea, nu o să rezolv nimic. Niciodată nu m-a ascultat și n-o va face nici azi.

— Trimiterea lui Violet în Cvadrantul Călăreților echivalează cu o condamnare la moarte.

Se pare că Mira nu se dă bătută. Se ceartă încontinuu cu mama, iar partea frustrantă e că ea a respectat-o mereu pentru asta. Trăiască dublul standard!

— Nu e destul de puternică, mamă! Și-a rupt deja brațul anul ăsta, se alege cu o entorsă o dată la două săptămâni și nu e suficient de înaltă ca să încalece un dragon îndeajuns de mare ca s-o țină în viață într-o bătălie.

— Pe bune, Mira?

Ce naiba? Îmi strâng mâinile în pumni, înfigându-mi unghiile în palme. Să știu că șansele mele de supraviețuire sunt minime e una. S-o ascult pe sora mea cum îmi aruncă în față toate neputințele e cu totul altceva.

— Vrei să spui că sunt *slabă*?

— Nu, zice Mira, care mă strânge de mână. Doar... fragilă.

— Nu-i cu nimic mai bine.

Dragonii nu se leagă de femei *fragile*. Le incinerează.

— Deci e mică.

Mama mă măsoară din cap până-n picioare, analizând cum îmi vin tunica de culoare crem, prinsă cu o curea, și pantalonii, ambele veșminte alese în această dimineață pentru potențiala mea execuție.

— Ce facem acum, lista defectelor mele?

— N-am spus că e un defect, zice mama, apoi se răsuțește spre sora mea. Mira, Violet se confruntă cu mai multă durere până la prânz, decât o faci tu într-o săptămână. Dacă vreunul dintre copiii mei e capabil să supraviețuiască în Cvadrantul Călăreților, ea e aceea.

Îmi ridic sprâncenele. Cuvintele ei aduc izbitor de mult cu un compliment, dar în cazul mamei nu pot fi niciodată pe deplin sigură.

— Câți dintre candidați au murit în Ziua Recrutării, mamă? Patruzeci? Cincizeci? Atât de nerăbdătoare ești să mai îngropi un copil? răbufnește Mira, spumegând de furie.

Mă crispez când temperatura din cameră scade brusc, din pricina peceții de mânuire a furtunilor, o putere a mamei pe care o canalizează prin dragonul ei, Aimsir.

La menționarea fratelui meu, simt un junghi în inimă. În cei cinci ani care au trecut de la moartea lui Brennan și a dragonului său, în lupta împotriva rebeliunii tyrriene din sud, nimeni n-a avut curajul să le rostească numele. Pe mine mă tolerează și pe Mira o respectă, dar pe Brennan mama chiar l-a iubit.

Și tata l-a iubit. Durerile lui din piept au început imediat după moartea fratelui meu.

Mama și-a încheștat maxilarul, iar în ochii ei ațintiți asupra Mirei mocnește furia, prevestind o pedeapsă cruntă.

Sora mea înghite în sec, dar rămâne pe poziție în competiția privirilor amenințătoare.

— Mamă, încep. N-a vrut să spună că...

— Ieși. Din. Cameră. Locotenent! mă întrerupe mama, iar cuvintele i se transformă în nori de abur în biroul nefiresc de rece. Înainte să raportează că ți-ai părăsit unitatea fără învoire.

Mira își îndreaptă postura, dă o dată din cap, se răsucesc pe călcâie cu precizia unui militar, apoi se îndreaptă spre ușă, fără un cuvânt în plus, înhățând un rucsac mic în drum spre ieșire.

E prima dată, de luni bune, când rămân singură cu mama. Când ochii ei îi întâlnesc pe-ai mei, inspiră adânc și temperatura crește.

— La examenul de admitere te-ai încadrat în primul sfert de candidați la viteză și agilitate. Te vei descurca bine. Toți cei din familia Sorrengail se descurcă bine.

Își trece dosul degetelor peste obrazul meu, abia atingându-mi pielea.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, șoptește, după care își drege glasul și se îndepărtează câțiva pași.

Bănuiesc că nu există premii pentru merite deosebite în disponibilitate emoțională.

— Nu-mi va fi permis să te recunosc în următorii trei ani, continuă ea, sprijinindu-se cu spatele de marginea biroului. În calitate de general aflat la conducerea Basgiathului, voi fi ofițerul tău superior.

— Știu.

Asta e cea mai mică dintre grijile mele, având în vedere că abia dacă mă bagă în seamă acum.

— Nu vei avea parte de niciun tratament preferențial doar

pentru că ești fiica mea. Vor fi chiar mai duri cu tine, ca să vadă de ce ești în stare, adaugă ea, arcuindu-și o sprânceană.

— Știi exact ce mă așteaptă.

Am procedat bine că m-am antrenat cu maiorul Gillstead în ultimele luni, de când mama și-a făcut cunoscută hotărârea.

Oftează și se străduiește să zâmbească.

— Atunci, se pare că te voi vedea în vale, la Treierat, candidate. Deși până la apus vei fi cadet, presupun.

Sau voi fi moartă.

Niciuna dintre noi nu rostește cuvintele.

— Mult noroc, candidat Sorrengail! spune ea înainte să se întoarcă în spatele biroului, punându-mă, pur și simplu, pe liber.

— Mulțumesc, generale!

Salt pe umeri rucsacul și ies din birou. Un membru al gărzii închide ușa în urma mea.

— E nebună de legat! strigă Mira din mijlocul vestibulului, stând chiar între doi soldați.

— O să-i spună c-ai zis asta.

— De parcă ei n-ar ști deja! spune ea printre dinții încleștați. Să mergem! A mai rămas doar o oră până când trebuie să se prezinte la raport toți candidații, iar din zbor am văzut sute așteptând la porți.

O ia din loc și mă conduce în jos pe șirurile de trepte din piatră, prin coridorul care duce spre camera mea.

Ei, bine... *fosta* mea cameră.

În cele treizeci de minute în care am lipsit, toate lucrurile mele personale au fost împachetate în lăzi, stivuite acum într-un colț. Mă cuprinde un sentiment de groază, dar rămân cu picioarele înfipite în podeaua din lemn masiv. Mi-a îngrămădit toată viața în niște cutii.

— Trebuie să recunosc că e al naibii de eficientă, bombăne Mira.

Se întoarce spre mine și mă măsoară din cap până-n picioare într-o evaluare fățișă.

— Am sperat că o voi convinge să se răzgândească. N-ai fost niciodată sortită să faci parte din Cvadrantul Călăreților.

— Ai menționat deja asta, spun, ridicând o sprânceană. În mod repetat.

— Îmi pare rău!

Mira tresare, apoi se așază deodată pe podea și-și golește rucsacul.

— Ce faci?

— Același lucru pe care l-a făcut și Brennan pentru mine, spune ea încet, iar un nod dureros mi se pune în gât. Poți mânuși o sabie?

Clatin din cap.

— E prea grea. Totuși sunt destul de rapidă cu pumnalele.

Chiar sunt al naibii de rapidă. De fapt, extrem de rapidă. Acolo unde îmi lipsește puterea, compensez cu viteza.

— Mă gândeam eu. Bun! Acum dă-ți jos rucsacul și scoate-ți cizmele alea oribile!

Sora mea caută printre lucrurile pe care le-a adus și-mi întinde o altă pereche de cizme și o uniformă neagră.

— Îmbracă-te cu astea!

— Ce e-n neregulă cu rucsacul meu? o întreb, scoțându-l oricum.

Îl deschide imediat și se apucă să arunce din el toate lucrurile pe care le împachetasem cu atâta grijă.

— Mira! Mi-a luat toată noaptea să-l fac!

— Cari mult prea multe lucruri, iar cizmele tale sunt o capcană a morții. O să aluneci de pe Parapet cu tălpile astea netede. Ți-am adus o pereche de cizme cum poartă călăreții, cu tălpi cauciucate, în caz că ai nevoie, iar acum, draga mea Violet, ai nevoie de ele mai mult decât oricând.

Cărțile încep să zboare și să aterizeze pe lângă lăzi.

— Hei, pot să iau cu mine doar ce pot căra și le vreau pe alea!

Mă avânt după următoarea carte, înainte să apuce s-o azvârle, și abia reușesc să-mi salvez colecția preferată de legende întunecate.

— Ești dispusă să mori pentru ele? mă întreabă Mira, cu o privire extrem de serioasă.

— Le pot căra.

Nu e deloc bine ce se întâmplă. Se presupune c-ar trebui să-mi dedic întreaga viață cărților, nu să le arunc într-un colț ca să-mi ușurez rucsacul.

— Nu. Nu poți. De-abia dacă ai de trei ori greutatea rucsacului, Parapetul are cam patruzeci și cinci de centimetri lățime și se află la șaizeci de metri deasupra pământului, iar ultima dată când m-am uitat pe fereastră, se apropiau nori de furtună. N-o să-ți ofere nimeni vreo amânare din cauza ploii, doar fiindcă podul ar putea fi un pic alunecos, surioară. O să cazi. O să mori. Acum ai de gând să mă ascuți? Sau vrei să fii pe lista candidaților morți, la apelul de mâine-dimineață?

Nu-mi recunosc deloc sora mai mare în călărețul care stă în fața mea. Femeia asta are o minte brici, e vicleană și cam crudă. A supraviețuit celor trei ani petrecuți la colegiu și s-a ales cu o singură cicatrice, cea pe care i-a făcut-o chiar propriul dragon în timpul Treieratului.

— Pentru că doar asta vei ajunge. O altă piatră funerară. Un alt nume gravat în piatră. Renunță la cărți!

— Tata mi-a dăruit-o pe asta, șoptesc strângând cartea la piept.

Chiar dacă e doar o carte pentru copii, o simplă colecție de povești care ne avertizează în privința magiei ispititoare și chiar îi demonizează pe dragoni, e tot ce mi-a mai rămas.

Mira oftează.

— E cumva cartea aceea veche de povestiri folclorice, despre paraziții care mânuiesc întunericul și wyvernii* lor? N-ai citit-o deja de o mie de ori?

* Creatură fantastică, înrudită cu dragonul, reprezentată adesea pe scuturile medievale, care are două picioare, coada acoperită cu spini otrăvitori și nu scuipă foc (n.t).